

opusdei.org

Homilija na sveučilištu Navarra: 23. listopada 2010.

Ova intimna prisutnost Božja u našoj duši mora nas potaknuti da budemo ozbiljniji u posvećivanju svakog našeg dana.

10.12.2010.

Ovdje u kampusu sveučilišta Navarra, u okolini koja podsjeća na onu od prije 50 godina, sudjelujemo u najvažnijem događaju u povijesti čovječanstva: Kristovoj žrtvi

uprisutnjenom na sakramentalan način u euharistiji. Prikazujemo ovu euharistiju Presvetom Trojstvu u znak zahvalnosti, dok obilježavamo pedesetu godišnjicu osnutka Udruge prijatelja, i prijelaz *Studiuma Generale* u sveučilište. Zaustavimo se na trenutak u divljenju pred Svetim otajstvom mise kroz koje nas je naš Gospodin želio privući na najintimniji način, nudeći nam mogućnost sudjelovanja u njegovom vlastitom životu. On želi da već sada uživamo nešto od blizine koja će biti naša zauvijek kad ga odemo sresti na našem konačnom susretu.

Bilo je to u istoj ovoj okolini, 1967., kad je Sv. Josemaria, osnivač Opusa Dei i prvi veliki kancelar ovog sveučilišta, slavio svetu misu. Neću se sada zaustavljati kako bih razmotrio vanjske detalje tog prizora, koje je on komentirao u svojoj homiliji i koji su bili velika pomoć svima nama koji smo tada bili

prisutni, ali poslužit ću se tekstom homilije koju je ovaj sveti svećenik čitao stojeći do oltara.

Jeka njegovih riječi još uvijek odjekuje u srcima mnogih ljudi. One su pomogle bezbrojnim kršćanima kako bi ozbiljnije shvatili svoj odaziv na ljubav Svetog Trojstva, sa sviješću da naše postojanje mora biti centrirano, u jedinstvu života, na Kristovoj žrtvi u kojoj je beskonačna Božja ljubav izlivena na cijelo čovječanstvo.

Sv. Josemaria nas je pozvao da razmotrimo još jednom (propovijedajući ovo od 1928.) da naš kršćanski život mora biti usmjeren, usred velikog mnoštva okolnosti, prema euharistiji. Pokazao nam je da će nas, ako želimo (jer Božje milosti nikada ne nedostaje), otajstvo euharistije voditi i njegovati pravi put našeg svakodnevnog putovanja.

Kao što je tada rekao sa zahvalnošću i uvjerenjem: “sakramentalna žrtva tijela i krvi našeg Gospodina... povezuje sva otajstva kršćanstva.”¹ Drugim riječima, inzistirao je da ne samo da smo primili ove darove, nego kroz njih u potpunosti ulazimo u Božja otajstva.

I tako je cijeli naš život obogaćen, jer ulazimo u Božju puninu koji nam daje samog sebe, u izvanrednim i uobičajenim događajima, u smjeru našeg svakodnevnog života.

Trebali bismo biti ispunjeni radošću i osjećajem odgovornosti jer je u potpunosti sigurno da *Deus nobiscum*, je Bog sa svakim od nas. A on je *Deus ad salvandum*, Bog koji nas spasava. U ovome možemo otkriti bogatstvo Božje ljubavi za njegova stvorenja. Sv. Josemaria je inzistirao da bi nam mogućnost uzdizanja na nadnaravnu razinu čak i najmaterijalnijih stvari trebala biti

jasna, budući da je Bog želio koristiti kruh i vino, plodove zemlje i rada ljudskih ruku, kao sredstva koja će biti pretvorena u tijelo i krv Krista, savršenog Boga i savršenog čovjeka, koji je uzeo našu narav sa svim njenim karakteristikama, osim grijeha, kako bi izvršio naše spasenje.

Prvi Veliki kancelar Sveučilišta ohrabrio nas je (kao što to čini sada s neba) da otkrijemo *quid divinum* skriven u svim okolnostima i brigama našega života, čak i onima koje se čine najmaterijalnijima. Rekao nam je da će to doći kao posljedica dubokog euharistijskog života, suštinski euharistijskog života, znajući da je Bogočovjek sam izabrao hodati našim ljudskim putevima. Tako ćemo postati više muškarci, više žene, u mjeri u kojoj želimo i dopustimo da nas tijelo i krv Kristova njeguju i osnažuju, na taj način da naš život postane nastavak

njegovog Života. Ovo uvijek možemo postići ako gledamo postojanije u njega, ako smo više s njime, ako ga volimo više!

Nemojmo nikada zaboraviti, kao što nas je sv. Josemaria podsjećao, da se moramo fokusirati „ozbiljno na najmaterijalniju i neposrednu stvarnost u kojoj je naš Gospodin,”² to jest, naš svakodnevni život. Taj je sveti svećenik, kroz svoje zemaljsko putovanje, uvijek želio gledati Kristovim očima: *Domine, ut sit* . I poticao nas je da damo tu božansku transcendenciju našem svakodnevnom životu. Baš zbog toga nikada se nije umorio ponavljati svoj savjet da mi koji znamo da smo djeca Božja trebamo „pretvoriti svoj život u misu.“, jer ova je velika Tajna, ista ona sveta žrtva s kalvarije, konačno povezala nebo i zemlju. Da, moja ljubljena braćo i sestre, kada gledamo Kristovim očima, kada djelujemo u Kristu i za Krista, kada

živimo misu, nudimo same sebe s njime Bogu Ocu, kroz Duha Svetoga „ujedinjujući se s njegovim nakanama u ime svih stvorenja.”³

Vrlo je dirljivo shvatiti da, unatoč našoj malenkosti, unatoč našoj osobnoj slabosti, naše postojanje dobiva novu i mnogo bogatiju dimenziju ako živimo naš život s Kristom. Kroz euharistiju Bog nas čini Crkvom, Tijelom Gospodnjim, i stavlja nas na svoj čamac tako da možemo ploviti sigurno kroz sve vode društva, objavljujući da Bog zove sve muškarce i žene na svetost. Put kojim svaki od nas putuje u ovom našem svijetu (koji Bog strastveno voli, čak i do mjere prepuštanja svoga sina za nas) povezan je s euharistijom, budući da nam snaga koja teče iz Isusovog tijela i krvi omogućuje da učinimo sve zemaljske puteve božasnima. Kao što je sv. Josemaria rekao: „Kad kršćanin provodi s ljubavlju najbeznačajnije

svakodnevnne djelatnosti, ta se djela prelijevaju Božjom transcedencijom.”⁴ Ako se odlučimo putovati ovom stazom, ponekad uskom i teškom, znat ćemo kako prihvatiti radosno (možda gutajući suze) breme patnje kada dođe bolest, posljedice siromaštva, i nerazumijevanje, čak i od strane dobrih ljudi, jer ćemo otkriti, ne hladnu sudbinu, nego ljubaznu ruku našeg Oca na nebesima, koji nas blagoslivlje sa ljubljenim zahtjevima Križa.

Naš Gospodin nam šalje beskonačnu plodnost Svetoga križa na poseban način u sakramentu euharistije: „najsvetijeg i najuzvišenijeg čina kojeg čovjek, s milošću Božjom, može izvršiti u svome životu.”⁵ Posvećivanje svakog trenutka – naš odgovor na ukazano Božje povjerenje dajući nam pet talenata, ili dva talenta – je uvijek služenje Kristovom kraljevstvu, kojemu je

Crkva – vođena od pape i biskupa u jedinstvu s njime – „sjeme i početak“, i čiji dio mi činimo. Stoga je ovaj svećenik, sv. Josemaria, ovaj dobar i vjeran sluga, ponavljao s velikom upornošću i snagom: svi mi, svaki od nas je Crkva, i mi moramo izgrađivati Crkvu, shvaćajući da je naš posao, naš obiteljski život, naš odmor, sve „sredstvo i prilika za neprekidan susret s Kristom.“⁷

U ovoj se svetoj bitci za ispunjavanjem Božje volje sv. Josemaria, od vremena kad je bio vrlo mlad, nastojao često utjecati Tješitelju, i također savjetovao drugima da čine tako. Duh Sveti je tijesno povezan s Križem, a samim time i s euharistijom. Sv. Josemaria je ovo izrazio u jednostavnim ali dubokim riječima, govoreći da je „Duh Sveti plod Križa,“⁸ i da, nakon primanja svete Hostije, “kada sumnje nestaju, Duh Sveti ostaje.” Ova intimna prisutnost Božja u našoj duši

mora nas potaknuti da budemo ozbiljniji u posvećivanju svakog našeg dana.

Zasigurno, ovo nije lagan zadatak i zahtijeva stalno zalaganje. Ali sa sv. Josemariom i ja kažem svakome od vas: oslanjajući se na milost možete! Jer smo oduvijek duboko u srcima nosili ovu prekrasnu stvarnost: svaki muškarac i žena je stvoren na sliku i priliku Božju pozvan je učestvovati u božanskoj intimnosti kao dijete Boga Oca, u Kristu kroz Duha Svetoga. Tako nam je Bog povjerio zadatak sudjelovanja s njime u spasenju svijeta. Sv. Josemaria je došao do ovog zaključka također jer je – u svojoj dubokoj poniznosti – znao da mora stvarati Opus Dei bez da je imao ikakvih ljudskih sredstava, samo svoje mladenačke godine i, iznad svega, Božju milost. Iako čvrsto uvjeren u svoju vlastitu malenkost, stalno nas je podsjećao da smo svi sposobni obnavljati ovaj naš svijet i

obraćati sve ljude ako vjerno obavljam svoje dužnosti.

Sretan sam što se ovdje mogu referirati na još jednu stvar koju je sv. Josemaria stalno podučavao, sa snagom i jasnoćom, tako da se nitko ne osjeća isključenim. Prekidajući s načinom razmišljanja, učestalom za ono vrijeme kada je započinjao Djelo, isticao je bez ikakvog oklijevanja da je brak poziv. U homiliji koje se danas sjećamo inzistirao je da „ljubav koja vodi braku i obitelji može također biti divan božanski put, poziv, put za potpuno predanje nešem Bogu“⁹, i kao što je istaknuo jednom drugom prilikom, također je jasno da za posvetiti bračni život ljudska ljubav nije dovoljna; osoba treba prakticirati teološke vrline.

Sada se želim na poseban način obratiti prijateljima sveučilišta Navarra. Navodim neke riječi izgovorene na ovom kampusu na

skupu koji obilježavamo: “Vi ste dio društva ljudi koji znaju da je ono privrženo napretku šireg društva kojemu pripada. Vaše iskreno hrabrenje, vaše molitve, žrtve i doprinosi nisu ponuđeni na temelju katoličkog konfesionalizma.

Vaša suradnja je jasno svjedočanstvo dobro formirane društvene svijesti koja se brine o svjetovnom općem dobru. Vi ste svjedoci činjenice da sveučilište može biti rođeno ljudskom snagom i održano od strane ljudi.”¹⁰

Zahvaljujem vam sa čitavim svojim srcem što ste pomogli sveučilištu Navarra i blagoslivljenjem vaše napore tako da svakim danom može biti sve učinkovitije. U isto vrijeme podsjećam vas da vaše aktivnosti, svakoga dana, moraju biti potraga za svetošću, također i za osobe s kojima se susrećete. Kako bih vam pokazao veliki opseg vašega posla i

kako bih vas učvrstio u vašem predanju, spomenut ću neke riječi koje sam često čuo s usana sv. Josemarije od vremena kada sam ga upoznao 1948., riječi koje je on također ovdje izgovorio: “kršćanski poziv sastoji se u stvaranju herojske poezije od proze svakodnevice. Čini se da se nebo i zemlja spajaju na horizontu, ali mjesto gdje se oni uistinu spajaju su naša srca kada posvećujemo svakodnevni život.”¹¹

Dakle kršćanin, muškarac ili žena Krista, euharistije, ne mogu biti zadovoljni samo radeći dobro ljudskom čestitošću. Milijuni ljudi koji ne poznaju Boga niti se s njime susreću to već rade. Muškarci i žene koji znaju da su krštenjem povezani s Kristom, koji se hrane euharistijom, nastoje pretvoriti svoj profesionalni i obiteljski život, svoj svakodnevni posao, u predmet posvećivanja i ljubazne službe nebu i zemlji. Uvodna molitva koju smo upravo

izmolili, upućena Bogu Ocu, naglašava nam ovo tražeći zagovor i primjer sv. Josemarije: „tako da obavljanjem našeg svakodnevnog posla možemo biti oblikovani na sliku tvoga sina Isusa Krista i služiti djelu otkupljenja s plamtećom ljubavlju.”

Prije nekoliko mjeseci, za vrijeme čitanja evanđelja, slušali smo izvještaj prvog čudesnog ulova riba. Ovo je prizor nad kojim je Osnivač Opusa Dei često meditirao. Tamo je otkrio kako Učitelj želi računati s muškarcima i ženama svih vremena koji ga žele slijediti.

Kao što smo upravo čuli, sv. Luka se zaustavlja na očigled nebitnom detalju. Ribari, koji će kasnije biti učenici, peru i krpaju svoje mreže poslije uzaludnog noćnog rada. Mreže simboliziraju naš profesionalni posao, naše dnevne zadatke, preko kojih služimo i

izgrađujemo društvo, ali vjerno vjerno služeći Kristu, slušajući ga dok izvršavamo svoje zadatke, mreže su pretvorene u sredstvo za dovođenje duša k Bogu, k sakramentima.

Posvetimo naš posao, dovršavajući ga dobro, znajući da iz javnog života, profesure, manualnog posla, iz svoga doma, možemo dogurati vrlo daleko, izvršavajući Kristovu zapovijed: *duc in altum!* On nas traži da ponesemo mrežu spasenja u svaki kut zemlje. Kao i prvi kršćani ne možemo biti obeshrabreni okruženjem oko nas, sekularizmom i praktičnim materijalizmom, čak i ako je možda agresivna pa čak i neprijateljska atmosfera za nas. Puni optimizma – jer posjedujemo Kristovu Istinu, koja je jedina Istina – meditirajmo na riječima sv. Josemarije: “Sva mora svijeta su naša, i upravo ondje gdje je teško loviti, lov je još potrebniji.”¹²

Dok pronalazimo Krista na našim svakodnevnim putevima, dok ostajemo blizu njega usred briga naših kolega i kolegica, vježbajmo istinski našu vjeru. Vjeru u Božju ljubav prema nama. Vjeru u njegovu providnost. Vjeru u snagu njegove poruke. Vjeru u obećanje da će ostati s nama do kraja vremena. Na kraju, u vjeru, kao što je to prvi Veliki kancelar ovog Sveučilišta izrazio „za pokazati svijetu da sve ovo nije samo ceremonija i riječi, nego božanska stvarnost, prezentirajući čovječanstvu svjedočanstvo običnog života koji je učinjen svetim.”¹³

Prije kraja želim od svega srca zahvaliti svim upraviteljima koji su ovdje danas. Također želim zahvaliti dragom narodu Navarre i njihovim predstavnicima. Duboko sam svjestan materijalne i moralne podrške koje su oni dali sveučilištu od osnutka *Studiuma Generale* 1952., i od dana kada je uzdignuto od strane

Svete Stolice na razinu sveučilišta, na ovaj dan prije 50 godina. Također sam svjestan kako ova plemenita regija, tako bogate povijesti i tradicije služenja Crkvi i civilnom društvu, zahvalno priznaje koliko je sveučilište učinilo i čini za Navarru. Ovo se jasno vidjelo prije nekoliko godina kada je ova zajednica dodijelila svoju Zlatnu medalju sveučilištu. Zahvaljujući formaciji koju ova Alma Mater nudi studentima iz toliko različitih zemalja i njezinom međunarodnom ugledu u tako važnim područjima poput medicine, humanističkih znanosti, pravu, poduzetništvu, industrijskom inženjerstvu, i crkvenim fakultetima (ovdje navodim samo neka područja proučavanja), ime Navarre je sve više znano i priznato u Španjolskoj i inozemstvu, u zemljama diljem svijeta.

Osjećam potrebu, zbog pravde i iskrene ljubavi, zahvaliti Španjolskoj episkopalnoj konferenciji za podršku koju su pružali ovom Sveučilištu od prvog trenutka. Moja najdublja zahvalnost ide preuzvišenom nadbiskupu Pamplone, Don Franiscu Perez Gonzalezu i njegovim predhodnicima, s posebno srdačnim uspomnama na Don Enriquea Delgado y Gomeza.

Također se želim prisjetiti ljubavi ljubavi koju je sv. Josemaria pokazao kada je dodijelio kip Naše Gospe od lijepe ljubavi, kako bi ju dao sveučilištu Navarre nakon što je bila blagoslovljena od sluge Božjega, njegove svetosti pape Pavla IV. Danas želim staviti u ruke Isusove majke i naše majke, vaš rad, vaše nakane, vaše radosti i vaše boli. Od trenutka kada je imao ideju pripremanja ove skulpture prvi Veliki kancelar često je izražavao želju da, vođeni rukom svete Marije, koja je brinula za

Bogočovjeka, oni koji rade i studiraju na ovom sveučilištu i stanovnici cijele ove regionalne zajednice budu vođeni uzvišenoj i snažnoj ljubavi. Molio je svetu Mariju da potiče u nama lijepu ljubav, to jest, čist, velikodušan, plemenit život koji bi nam omogućio da volimo Presveto Torjstvo, i volimo i služimo sve duše, u braku ili u apostolskom celibatu, svaku na putu koji je Bog pripremio za nas. Amen.

1 Sv. Josemaria, Homilja: Strastveno ljubiti svijet, homilija održana 8. listopada, 1967., tekst u *Razgovori s Josemariom Escrivom*, Scepter Publishers, 2002, br. 113. U daljnjem tekstu navedeno kao: Razgovori.

2 Sv. Josemaria, Razgovori, br. 116.

3 Formula za posvetu Milosrdnoj ljubavi.

4 Sv. Josemaria, Razgovori, br. 116.

5 Sv. Josemaria, Razgovori, br. 113.

6 Vatikan II, Dog. Konst. *Lumen gentium* , br. 5.

7 Sv. Josemaria, Razgovori, br. 114.

8 Sv. Josemaria Kovačnica, br. 759.

9 Sv. Josemaria, Razgovori, br. 121.

10 Sv. Josemaria, Razgovori, br. 120.

11 Sv. Josemaria, Razgovori, br. 116.

12 Sv. Josemaria, Kovačnica, br. 979.

13 Sv. Josemaria, Razgovori, br. 123.

www.unav.es

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/homilija-na-sveucilistu-
navarra-23-listopada-2010/](https://opusdei.org/hr-hr/article/homilija-na-sveucilistu-navarra-23-listopada-2010/) (11.04.2026.)